

277

ALIJA HRASTINSKI & GRAF
odvjetničko društvo

ŽUPANIJSKOM SUDU U ZAGREBU

putem

OPĆINSKOG RADNOG SUDA U ZAGREBU
ULICA GRADA VUKOVARA 84
HR-10000 ZAGREB

Zagreb, dana 6. travnja 2018. godine

POSL. BR. :

Pr-3005/16

TUŽITELJICA:

ANKICA LUKETINA, Vidovčica 47, 10000 Zagreb, OIB:
20211441514;

*koju po punomoći zastupa Darko Graf, odvjetnik u
odvjetničkom društvu Alija Hrastinski & Graf, sa sjedištem u
Zagrebu, Zagrebačka cesta 50;*


Darko Graf
odvjetnik
HR-10120 Zagreb, Zagrebačka cesta 50

TUŽENIK:

ASI d.o.o. za pružanje usluga i trgovinu, Zagrebačka cesta
192, 10000 Zagreb, OIB: 57590538934, koje zastupa g. Hrvoje
Soldan, direktor društva;

RADI:

utvrđenja nedopuštenosti odluke o otkazu, sudskog raskida
ugovora o radu i naknade štete;

VPS:

96.591,55 kuna

ŽALBA TUŽITELJICE

(protiv presude Općinskog radnog suda u Zagrebu
posl. br. Pr-3005/16 od 29.3.2018.)

4x

1. Tužiteljica je 29. ožujka 2018. zaprimila presudu Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovnog broja Pr-3005/16 od istoga dana, kojom je pod toč. I. izreke odbijen u cijelosti konačno postavljen tužbeni zahtjev tužiteljice usmjeren na utvrđenje nedopuštenosti odluke o otkazu, sudski raskid ugovora o radu, isplatu odgovarajućeg iznosa naknade štete i naknadu troškova parničnog postupka, a pod toč. II. naloženo tužiteljici da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka (dalje u tekstu: "presuda" i/ili "prvostupanjska presuda").

2. Tužiteljica ovime u zakonskom roku od 8 (osam) dana od dana primitka presude, podnosi naslovnom drugostupanjskom sudu ovu žalbu kojom **pobija presudu prvostupanjskog suda gore navedenog poslovnog broja od 29.3.2018. u cijelosti**, sukladno odredbi članka 353. Zakona o parničnom postupku, zbog:

Zagrebačka cesta 50, 10 120 Zagreb, OIB: 47081092483
tel. 01/3751-043, fax. 01/3751-044, E-mail: darko.graf@hrastinski-graf.hr

- bitne povrede odredaba parničnog postupka, budući da prvostupanjski sud u toku postupka nije primijenio, odnosno nepravilno je primijenio odredbe Zakona o parničnom postupku, a to je bilo ili moglo biti od utjecaja na donošenje zakonite i pravilne presude;
- pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, budući je prvostupanjski sud odlučne činjenice pogrešno i/ili nepotpuno utvrdio;
- pogrešne primjene materijalnog prava, budući prvostupanjski sud nije primijenio odredbe materijalnog prava koje je trebao primijeniti, odnosno takve odredbe materijalnog prava nije pravilno primijenio.

Bitne povrede odredaba parničnog postupka

3. Tužiteljica ističe kako pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati jer u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, odnosno, razlozi koji su navedeni nejasni su ili proturječni, a u jednom dijelu obrazloženja koji se odnosi na razloge otkazivanja tužiteljčinog ugovora o radu postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava (odluke o otkazu) i samih tih isprava (obrazloženja odluke o otkazu), čime je počinjena povreda odredbe članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku.

4. Prvostupanjski sud započinje na str. 3. obrazloženje svoje presude na način da navodi kako je *"Uvidom u predmetnu odluku tuženika (...) utvrđeno da je tuženik naveo da se radi o poslovno uvjetovanom otkazu, obrazlažući isto razlozima da je potreba za radom tužiteljice na poslovima "tehničkog direktora" (...) prestala budući da **poslodavac više nema potrebe za istima (...)**" (pri čemu je naglasak na **istim poslovima**), što je **pogrešno i ne proizlazi iz same odluke o otkazu**. U odluci o otkazu tuženik navodi da je *"Potreba za radnicom Ankicom Luketina na poslovima tehničke direktorice prestala iz razloga što poslodavac više **nema potrebe za tim (...)**" (pri čemu je naglasak na **radu tužiteljice na tim poslovima**)*, što za sobom povlači bitno različite posljedice o kojima je tužiteljica već iznijela svoje stavove pod toč. 11. tužbe. U bitnome, tuženik otkazuje ugovor o radu tužiteljice navodeći izrijeком da se radi o poslovno uvjetovanim razlozima, a iz obrazloženja odluke o otkazu proizlazi da se radi o osobno uvjetovanim razlozima za koje tuženik ne daje nikakvih dokaza, na što se prvostupanjski sud uopće ne osvrće u obrazloženju presude. Također je sporno može li se jedna jedina, k tome i nerazumljiva rečenica, smatrati valjanim obrazloženjem odluke o otkazu. Tužiteljica smatra da ne može, a prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude ne daje uvjerljive razloge za svoj stav da može, štoviše, krivo navodi sadržaj i smisao te rečenice, pa se u najmanju ruku može zaključiti da obrazloženje odluke o otkazu nije razumljivo, a onda niti dovoljno za zakonitu odluku o otkazu.*

5. Nadalje, ako se prvostupanjski sud već i odlučio na "prošireno" tumačenje obrazloženja tuženikove odluke o otkazu na način da je iskonstruirao kako je tuženik zapravo mislio na poslove "tehničkog direktora" kada je napisao da "nema potrebe za tim", sud je trebao utvrditi koji su to točno poslovi koje je kod tuženika obavljao "tehnički direktor" i je li uistinu prestala potreba za obavljanjem tih poslova. Suprotno toj svojoj obvezi, prvostupanjski sud samo navodi na str. 3. da je *"tužiteljica opisala opseg svojih poslova kao "tehničkog direktora" (...) pri čemu je navela da smatra da u vrijeme otkazivanja nije došlo do smanjenja opsega poslova tuženika (...)"*, a da je *"(...) direktor tuženika Hrvoje Soldan iskazivao da je do angažiranja tužiteljice došlo uslijed želje tuženika da proširi svoje poslovanje i na područje zaštite na radu (...)"*, ali je *"tijekom vremena tuženik zaključio da se u predmetnom segmentu poslovanja ne ostvaruju planirani dobici"*, iz čega prvostupanjski sud zaključuje kako *"(...) proizlazi da je u konkretnom slučaju **tuženik***

215

dokazao postojanje opravdanog razloga za otkazivanjem iz poslovno uvjetovanih razloga". Nije jasno je li tuženik ovo dokazao isključivo iskazom svog zakonskog zastupnika, pa bi u najmanju ruku sud trebao potkrijepiti razloge ovakvog svog zaključka navođenjem dokaza i činjenica iz kojih to proizlazi. Ništa se od navedenog ne spominje u obrazloženju pobijane presude.

6. No, suprotno svoj obvezi opisanoj u prethodnoj točki, sud kreće u obrazloženje svoga stava izmišljanjem činjenica i okolnosti koje ne postoje u spisu predmeta. Tako se na str. 4. pobijane presude, u trećem odlomku, navodi da je *"(...) s vremenom prestala potreba za radom tužiteljice temeljem njenog Ugovora o radu, koji je uključivao i osnovnu plaću u neto iznosu od 12.000,00 kn, pa joj je stoga prvotno predloženo umanjenje plaće, a nakon što na isto nije pristala, došlo je do otkazivanja njezinog Ugovora"*. Nemogućnost tuženika kao poslodavca da tuženici isplaćuje ugovorenu plaću jednostavno nije navedena kao razlog predmetnog otkaza, pa su naknadna pozivanja tuženika na takve okolnosti koje nije naveo u samoj odluci o otkazu i njihovo prihvatanje sa strane prvostupanjskog suda u ovome predmetu opasni sa stajališta pravne sigurnosti, jer zaobilaze postupak otkazivanja predviđen radnopravnim zakonodavstvom i omogućuju potpunu arbitrarnost u postupanju poslodavaca kod donošenja odluke o otkazu, te naknadno prikupljanje razloga i pripremanje argumentacije zašto bi takva, samo paušalno obrazložena odluka o otkazu bila zakonita i dopuštena, što zasigurno nije cilj niti svrha trenutno važećeg radnog zakonodavstva.

7. Na str. 4. obrazloženja pobijane presude sud navodi kako je tuženik i nakon odlaska tužiteljice nastavio poslovati na području zaštite na radu, a netom ranije zaključuje kako je opravdan razlog za poslovno uvjetovani otkaz tužiteljici izostanak planiranih rezultata tuženika u tom segmentu poslovanja, pa su ove tvrdnje suda proturječne. Osim toga, prvostupanjski sud propušta uvidjeti kontradiktornost svog zaključka iz obrazloženja pobijane presude, da je tužiteljici ugovor o radu otkazan jer tuženiku više nije bio potreban njezin rad na poslovima "tehničkog direktora" s obzirom da mu je bila "preskupa" (ali da je tuženik i nakon prestanka rada tužiteljice nastavio s poslovima na kojima je ona radila; str. 4. presude) i obrazloženja odluke o otkazu u kojoj tuženik tvrdi da nema potrebe za radom na tim poslovima. Tužiteljica stoga smatra da je prvostupanjski sud zamijenio tvrdnju iz tužnikove odluke o otkazu (da tuženik nema više potrebu za tužiteljičnim obavljanjem poslova "tehničkog direktora") i činjenice koje je utvrdio u prvostupanjskom postupku (da tuženik zapravo ima potrebu za obavljanjem poslova "tehničkog direktora", ali ne pod uvjetima iz tužiteljičnog ugovora o radu, pa je obrnutim redoslijedom, nakon utvrđenog postojanja tužnikove potrebe za radom na poslovima "tehničkog direktora" iskonstruirao značenje tužnikoveog obrazloženja odluke o otkazu, umjesto da je u postupku utvrđivao postoji li i dalje potreba tuženika za obavljanjem poslova radnog mjesta tužiteljice, s obzirom da tuženik u odluci o otkazu tvrdi da ne postoji. Time je prvostupanjski sud povrijedio pravila parničnog postupka na štetu tužiteljice.

Pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje

8. Obrazloženje pobijane presude ne daje razloge za stav prvostupanjskog suda kako je dokazano da je tužiteljica angažirana od strane tuženika prvenstveno uslijed njegove želje da proširi svoje poslovanje i na područje zaštite na radu, te da su u tom segmentu poslovanja s vremenom izostali planirani dobici, budući da iz samog ugovora o radu ne proizlazi da je tome tako odnosno da je sklopljen privremeno, na određeno vrijeme, kako bi tužiteljica uvela tuženika u poslove zaštite na radu (iako je zakonski zastupnik tuženika to tvrdio u svome iskazu na ročištu od 15.11.2017.), a o tome se tužiteljica očitovala svojim podneskom od 15.12.2017. godine. Slijedom navedenog, eventualni izostanak planiranih rezultata tuženika u području zaštite na radu ne može biti opravdan razlog za poslovno uvjetovani otkaz ugovora o radu tužiteljici, jer ona nije zaposlena primarno radi obavljanja tih poslova odnosno poslova u tom području.

280

9. Nadalje, prvostupanjski sud u posljednjem odlomku na str. 4. obrazloženja navodi kako je "tuženik očito prije otkazivanja nudio tužiteljici umanjenje plaće" i dovodi to u vezu s dijelom iskaza svjedoka Čope u kojemu spominje da su i on i tužiteljica tuženiku bili "preskupi", ali stav svjedoka o tome ne može biti temelj tvrdnje suda kako je "očito" visoka plaća tužiteljice bila razlog za poslovno uvjetovani otkaz. Tužiteljica se slaže sa stavom suda da poslodavac ima opravdani interes težiti smanjenju troškova poslovanja (a plaća radnika je za poslodavca svakako trošak), međutim, tada poslodavac odluku o otkazu i svoju eventualnu ponudu na sklapanje novog ugovora o radu s manjim iznosom plaće, mora obrazložiti tim razlozima, što je u konkretnom slučaju izostalo (tuženik se u odluci o otkazu samo nejasno poziva na "prestanak potrebe za tim", ne navodeći na što točno misli).

10. Na str. 5. presude, prvostupanjski sud argumentira zašto smatra da tužiteljčino dokazivanje tuženikovog korištenja njezinog imena i ovlaštenja za izdavanje uvjerenja o kontroli dizelskih agregata i nakon prestanka njezinog rada kod tuženika nije relevantno za odlučivanje o predmetu ovog spora, pa navodi kako je za takvo ponašanje tuženika propisana prekršajna i/ili kaznena odgovornost. Međutim, tužiteljica nije tijekom prvostupanjskog postupka iznijela dokaze o takvom djelovanju tuženika kako bi ga sud u radnom sporu prekršajno kaznio, nego isključivo kao dokaz u prilog tužiteljčinoj tvrdnji kako je i prije, ali i poslije tuženikove sporne odluke o otkazu postojala potreba za obavljanjem poslova koje je obavljala tužiteljica na svom radnom mjestu "tehničkog direktora". Štoviše, tuženik je te i takve poslove mogao odraditi jedino koristeći tužiteljčina stručna ovlaštenja, pa ne stoji njegova tvrdnja iz odluke o otkazu da "nema više potrebe za tim" (radom tužiteljice na poslovima njezinog radnog mjesta), što prvostupanjski sud nije uopće uzeo u obzir niti posebno razmatrao.

11. Prvostupanjski sud ne navodi kako je utvrdio da je kod tuženika došlo do smanjenja poslova i radnih zadataka zbog kojih je morao otkazati tužiteljici, a iz spisa proizlazi da je u istom razdoblju zapošljavao nove radnike. Štoviše, nakon odlaska tužiteljice, poslove njezinog radnog mjesta rasporedio je drugim (novim) radnicima, pa je potpuno jasno da kod tuženika nije prestala potreba za obavljanjem poslova koje je konkretno obavljala tužiteljica. U isto vrijeme, tuženik nije dokazao da je tužiteljica obavljala samo one poslove za kojima mu je prestala potreba (poslovi "tehničkog direktora"), niti da je uopće došlo do smanjenja opsega poslova iz područja zaštite na radu, što prvostupanjski sud posebno ne obrazlaže. Također, ne postoji formalna ponuda tuženika tužiteljici na izmjenu postojećeg ugovora o radu iz koje bi se vidjelo što tuženiku u postojećem ugovoru ne odgovara i koje nove uvjete nudi tužiteljici.

Pogrešna primjena materijalnog prava

12. Temeljem svega prethodno navedenog, tužiteljica smatra da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo, odnosno, odredbu članka 115. st. 1. toč. 1. i odredbu čl. 135. st. 3. Zakona o radu (Narodne novine br. 93/14, 127/17) kada je na temelju nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i svoga pogrešnog pravnog pristupa tuženikovo ovdje pobijanoj odluci o otkazu u cijelosti odbio tužbeni zahtjev tužiteljice. Uzimanje nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja za osnovu primjene materijalnog prava na konkretni slučaj ima za posljedicu pogrešnu primjenu materijalnog prava, pa je prvostupanjski sud, pravilnim utvrđenjem činjenica morao donijeti drugačiju, za tužiteljicu povoljniju, odluku i usvojiti tužbeni zahtjev kako je on postavljen u podnesku tužiteljice od 11.1.2018. godine.

13. Naime, prvostupanjski sud pogrešno shvaća i primjenjuje materijalnopravnu odredbu čl. 115. st. 1. toč. 1. Zakona o radu, konkretno pravni standard "opravdanog razloga" iz te odredbe, koji se navodi kasnije i odredbi čl. 135. st. 3. Zakona o radu, a od poslodavca zahtijeva da kod donošenja odluke o otkazu ugovora o radu ne samo postoji "opravdani razlog" koji se, barem djelomice, može objektivno sagledati i tako prosuditi o ispravnosti

281

njegove primjene kao temelja za konkretnu odluku o otkazu, nego taj "opravdani razlog" mora biti i naveden u obrazloženju same odluke o otkazu (kako to zahtijeva odredba čl. 120. st. 2. Zakona o radu), kako bi sud naknadno mogao procijeniti ispravnost primjene tog istog standarda u konkretnom slučaju. Taj isti pravni standard od suda traži da u radnom sporu utvrdi činjenice koje predstavljaju taj opravdani razlog i njihovo ispravno korištenje od strane poslodavca u postupku otkazivanja. Suprotno takvim traženjima zakonskog teksta, u ovome je predmetu prvostupanjski sud u prvom redu potpuno iskrivio smisao odredbe čl. 135. st. 3. Zakona o radu (koja iznimno od općih pravila o teretu dokazivanja, prebacuje taj teret na poslodavca kao tuženu stranu u svim onim slučajevima radnikovog osporavanja zakonitosti odluke o otkazu), kada je na str. 5. obrazloženja pobijane presude naveo kako *"(...) nije onda utvrđeno da bi pobijani otkaz kojeg je tuženik dao tužiteljici bio nezakonit tj. nedopušten (...)",* jer je tuženik morao **dokazati postojanje razloga za otkazivanje i njihovu opravdanost** u smislu opisanog pravnog standarda, a sud izrijekom navesti koji su to bili razlozi i zbog čega ih smatra opravdanim, što nije učinio.

14. Dodatno, prvostupanjski je sud obrazloženjem pobijane presude dao sasvim novo, pogrešno značenje pravnom standardu "opravdanog razloga" iz čl. 115. st. 1. toč. 1. i čl. 135. st. 3. Zakona o radu, kada na str. 4. obrazloženja navodi da se *"(...) smatra da je prestala potreba za obavljanjem određenog posla (...) ne samo kada postoji npr. objektivno smanjenje opsega posla, već i kada poslodavac smatra da se poslovanje može nastaviti i bez pojedinog djelatnika tj. kada smatra da više nema potrebe za radom pojedinog djelatnika (...) neovisno o tome da li je takva procjena poslodavca utemeljena na objektivnim okolnostima i podacima (...) (!)".* Drugim riječima, prvostupanjski sud smatra da poslodavac može otkazati ugovor o radu jer to želi (subjektivno), a to može učiniti i odlukom o otkazu u kojoj kao razlog navodi upravo tu svoju (subjektivnu) želju i sve to u uvjetima primjene trenutno važećeg Zakona o radu. Tužiteljica smatra da je ovakav stav prvostupanjskog suda neprihvatljiv sa stajališta pravne sigurnosti i izvjesnosti u primjeni pravne norme (konkretno – standarda "opravdanog razloga" iz gore opisanih odredbi Zakona o radu), jer daje prostor tuženiku, a onda i svim poslodavcima, da fingiraju razloge otkazivanja i svode ih na svoju vlastitu subjektivnu procjenu odnosno stav. Do tog stupnja liberalizacije, prema dubokom uvjerenju tužiteljice, radno zakonodavstvo u Republici Hrvatskoj još uvijek nije stiglo.

Zahtjev tužiteljice

15. Na temelju svega gore navedenog, tužiteljica predlaže drugostupanjskom sudu da:

a) **usvoji žalbu** tužiteljice, **ukine** pobijanu presudu Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovnog broja Pr-3005/16 od 29.3.2018. godine u cijelosti, te **sam riješi predmet** na način, da s obzirom na stanje spisa u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev tužiteljice kako je postavljen u podnesku od 11.1.2018., te obveže tuženika da naknadi tužiteljici trošak ovog parničnog postupka prema troškovniku koji je tužiteljica predala u spis na ročištu od 21.2.2018. godine, uvećano za troškove sastava ove žalbe, a podredno da

b) **usvoji žalbu** tužiteljice, **ukine** pobijanu presudu Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovnog broja Pr-3005/16 od 29.3.2018. godine u cijelosti, te **vрати predmet prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.**

Tužiteljica:

ANKICA LUKETINA-LIJA HRASTINSKI & GRAF, j.t.d.

Darko Graf
Odvjetnik

HR-10/2018 Zagreb, Zagrebačka cesta 50

odvjetničko društvo

ZAGREBAČKA CESTA 50, HR-10120 ZAGREB

*Tužiteljica potražuje trošak sastava ove žalbe po Tbr. 10. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15) u iznosu od 1.562,50 kuna (125 bodova *10,00 kuna = 1.250,00 kuna+ 25% PDV (312,50 kuna)).*